

שיחת ש"פ וירא תנש"ב

- 1 . . בהקדם הסיפור הידוע אודות בעל יום ההולדת דכ"ף מרחשון בשייכות לפרשת וירא:
- 2 בהיותו בן ד' או ה' שנים, נכנס אל זקנו הצ"צ בש"ק פ' וירא, והתחיל לבכות, באמרו: מפני מה נראה ה' אל
- 3 אברהם אבינו ולנו אינו נראה. ויענהו הצ"צ: כשיהודי צדיק, מחליט בגיל תשעים ותשע שנים שצריך למול
- 4 את עצמו, ראוי הוא שה' יראה אליו.
- 5 סיפור זה מדגיש, לכאורה, ש"וירא אליו ה'" שייך רק ליהודי צדיק שבגיל צ"ט שנה מחליט שצריך למול את
- 6 עצמו. . . וצריך להבין: מהו הלימוד וההוראה מ"וירא אליו ה'" **לכל אחד ואחד מישראל**, גם מי שלא הגיע
- 7 לדרגת צדיק (בפועל ובגלוי), ועאכו"כ שאינו צדיק שבגיל צ"ט שנה מחליט למול את עצמו! ?
- 8 ו-ז. . . העילוי ד"בריתי בבשרכם לברית עולם" נעשה אצל כל בניי עד סוף כל הדורות. . . ועי"ז ישנו
- 9 **אצל כל אחד ואחד מישראל הגילוי ד"וירא אליו ה'"** – "כניסת נפש זו הקדושה. . . במצות מילה". . . (אות ז')
 10 וענין זה מתבטא בפועל בכל פרטי הענינים שבחיי האדם גם בקטנותו – ומהדוגמאות לזה:
- 11 לכל לראש – ההכרה באלקות, ש"המאור הוא בהתגלות ולכן אפילו תינוקות יודעים שיש שם אלקה מצוי
- 12 כו", ויתירה מזה, שאצל קטנים יש עילוי גדול יותר, כמובן מהמאמר הידוע של גדול בישראל "אני מתפלל
- 13 לדעת זה התינוק", שכיון שאינו שייך להבנה והשגה בעניני הספירות (בחי' הגילויים), אזי התפלה שלו היא
- 14 למהותו ועצמותו ית' ממש.
- 15 ועוד ועיקר – לא רק בנוגע לענינים רוחניים, תפלה להקב"ה, אלא גם בענינים הגשמיים, כמו אכילה ושתי',
- 16 כמודגש גם אצל קטנים שמחנכים אותם בברכת המזון (הברכה שחיובה מן התורה) באופן שמבינים בשכלם
- 17 שצריכים לברך ולהודות להקב"ה על המזון הגשמי, כמודגש בסיפור הגמרא אודות אביי ורבא שישבו
- 18 בקטנותם לפני רבה, ושאלם "למי מברכין" (ברכת המזון), "אמרי לי' לרחמנא (ושאלם) ורחמנא היכא יתיב,
- 19 רבא אחוי לשמי טללא, אביי נפק לברא אחוי כלפי שמיא" (ובסיום הענין: "היינו דאמרי אינשי בוצין בוצין
- 20 מקטפי ידיע").
- 21 ויתירה מזה – לא רק בנוגע למזון שמחי' את גופם ונעשה דם ובשר כבשרם, אלא גם בנוגע לחפצים
- 22 הגשמיים שבבית, כמודגש במצות מזוזה [שחביבותה ניכרת אצל כאו"א מישראל גם בקטנותו, כפי שרואים
- 23 במוחש אצל ילדי ישראל שטבעם מושך אותם לנשק את המזוזה, ומגביהים את גופם למעלה כדי לנשק את
- 24 המזוזה, וכמ"פ במשך היום, ובפרט בהתחלת היום, תיכף בקומם משנתם, ובסוף היום, קודם השינה], שע"י
- 25 קביעתה בפתח הבית ובפתח דכל חדר וחדר שבבית, ניכר שכל החפצים שבחדר, כל החדר והבית כולו שייכים
- 26 ל"ה' אחד", ועד"ז בספרי-קודש וקופת צדקה שבבית [כמדובר כמ"פ שכדאי ונכון ביותר שלכל ילד וילדה
- 27 יהיו בחדרו ספרי-קודש (חומש סידור וכו') וקופת צדקה השייכים לו], שע"י נעשה הבית כולו בית תורה
- 28 תפלה וגמ"ח, מעיץ ודוגמת בית המקדש, כמ"ש "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", בתוכו לא נאמר אלא
- 29 בתוכם, בתוך כל אחד ואחת, בנפשו פנימה, ובביתו הפרטי.
- 30 ומהבית נמשך גם בחלקו בעולם ובכל העולם – כמודגש בכך שהמזוזה היא בפתח הבית ובטפח הסמוך לחוץ,
- 31 להורות שפעולתה גם בחוץ, ובפרט עי"ז שהאדם יוצא מן הבית לחוץ (כמ"ש "ה' ישמר צאתך ובואך")
- 32 כשהוא חדר בתוכנה של המזוזה, "כל זמן שיכנס ויצא יפגע ביחוד השם שמו של הקב"ה ויזכור אהבתו. . .
- 33 וידע שאין דבר העומד לעולם ולעולמי עולמים אלא ידיעת צור העולם", ומחדיר זה בעבודתו בחלקו בעולם
- 34 לעשות ממנו "ארץ ישראל", כהפתגם הידוע "עשה כאן (בחו"ל) ארץ ישראל", ועד שכל העולם נעשה

1 בבחינת "ארץ ישראל", שבארץ כולה ניכר בגלוי שייכותה לישראל ותורה ("ישראל" ר"ת "יש ששים ריבוא
2 אותיות לתורה"), שנעשית דירה לו ית'¹.

3 ח. עפ"ז יש לבאר תוכן הסיפור ע"ד כתיבת אדנ"ע מפני מה נראה ה' אל אברהם אבינו ולנו אינו נראה, ומענה
4 הצמח צדק כשיהודי צדיק, מחליט בגיל תשעים ותשע שנים שצריך למול את עצמו, ראוי הוא שה' יראה אליו
5 – שהשקו"ט אינה בנוגע להמציאות ד"וירא אליו ה'" (הגילוי מלמעלה), אלא בנוגע להראי' בפועל
6 ובגלוי (ע"י המקבל)²:

7 המציאות ד"וירא אליו ה'" (הופעת השכינה והשראתה) קיימת בכל אחד ואחד מישראל – ע"י המילה, שאז
8 נכנסת בו נפש הקדושה, "חלק אלקה ממעל ממש", ועי"ז נעשית אצלו הכרה באלקות, שנמשכת וחודרת גם
9 בעניני הגשמיים ובחלקו בעולם, כנ"ל בארוכה; והחידוש באברהם – שהמציאות ד"וירא אליו ה'" היתה
10 אצלו באופן של ראי', שראה בפועל ובגלוי הופעת השכינה אליו והשראתה בו.

11 ובכיתו של אדנ"ע "מפני מה נראה ה' אל אברהם אבינו ולנו אינו נראה", פירושה, שלנו אינו נראה כמו
12 שנראה לאברהם אבינו, באופן שגם אנו נראה את ההתגלות ד"וירא ה' אליו".

13 ועל פי זה יומתק דיוק הלשון "מפני מה נראה ה' אל אברהם אבינו ולנו אינו נראה" – דאף שבודאי ידע והבין
14 גודל מעלתו של אברהם אבינו ביחס אליו, מכל מקום, טענתו ותביעתו (עד כדי בכי') היתה שכיון שאברהם
15 הוא אבינו דכל אחד ואחד מישראל, נמשכים כל עניניו ומעלותיו (כולל גם המעלה שבאה עי"ז שבגיל צ"ט
16 שנה החליט שצריך למול את עצמו) לכאו"א מבניו אחריו עד סוף כל הדורות, שמבלי הבט על מעמדו
17 ומצבו יורש הכל, לכן, באותו אופן שה' נראה אל אברהם אבינו צריך להראות גם לנו, היינו, שגם אנו נראה
18 את ההתגלות ד"וירא אליו ה'".

19 ועל זה השיב לו הצמח צדק, שכדי לראות את ההתגלות ד"וירא אליו ה'" בפועל ובגלוי, צריכים להיות ראויים
20 לכך ע"י העבודה בפועל, כמו באברהם, שמצד גודל מעלת עבודתו (שבהיותו בן צ"ט שנה החליט שצריך
21 למול את עצמו) הי' ראוי שה' יתגלה אליו, ולכן ראה בגלוי ש"וירא אליו ה'".

22 ט. עפ"ז מובן גם הלימוד וההוראה מ"וירא אליו ה'" בעבודת כאו"א מישראל:

23 כשיהודי לומד וקורא בתורה "וירא אליו ה'", צריך לידע שהכוונה היא (גם ובעיקר) אליו (שהרי לא נאמר
24 "וירא אל אברהם", אלא "וירא אליו"), להיותו בנו של אברהם אבינו, שנכנס בכריתו של אברהם אבינו. כמו
25 אברהם אבינו ש"וירא אליו ה'" בשביל המילה.

26 וידיעה זו מעוררת בו תשוקה לראות את ההתגלות ד"וירא אליו ה'" – כפי שלמדים מאדנ"ע שגם ילד קטן
27 צריך להשתוקק לראות את ההתגלות ד"וירא אליו ה'", עד כדי בכי'!

28 וכיון שמשתוקק לראות את ההתגלות ד"וירא אליו ה'", בודאי יעשה כל התלוי בו להיות ראוי לכך –
29 ע"י עבודתו בענין המילה:

30 בנוגע לגופו הגשמי – "בריתי בבשרכם לברית עולם" – שמציאות הגוף, כל רמ"ח אברים ושס"ה גידים,
31 חדורה בקדושה ואלקות באופן של "ברית עולם"; ובנוגע לחלקו בעולם – ירושת הארץ שע"י המילה – שכל
32 פעולה ופעולה בחלקו בעולם חדורה בעשיית ארץ ישראל מכל פרטי הענינים שבחלקו בעולם.

33 וע"י עבודה זו נעשה כלי ראוי להגילוי ד"וירא אליו ה'", הן בנוגע להגילוי בעצמו, והן בנוגע להגילוי בחלקו
34 בעולם ובכל העולם כולו, שנעשה דירה לו ית'.

35 * * *

36 יא. ויש להוסיף בכל זה בקשר ובשייכות להגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו:

¹ עי' ביאור המצו"ב בעין דור השביעי.

² עי' לקו"ש חט"ו ע' 133, שע"י סיפור זה נתחדש שב"דברים האהובים" של ילד (לשון הרמב"ם בפיה"מ) יכול להיות שיתאוו לראות אלקות. וכאן מוסיף ומחלק בזה בין הגילוי מלמעלה לראיית המקבל בפועל ובגילוי.

1 מהענינים העיקריים דיעודי הגאולה – ש"לא יכנף עוד מוריך והיו עיניך רואות את מוריך", שזהו"ע ד"וירא
 2 אליו ה'" בתכלית השלימות.

3 ויתירה מזה: "ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר גו'" (לא רק "עיני בשר", אלא ה"בשר" עצמו, ו"כל בשר"),
 4 שיהי' גילוי אלקות בכל הבריאה כולה .

5 וע"פ האמור לעיל (ס"ח) שהמציאות ד"וירא אליו ה'" קיימת תמיד אצל כאו"א מישראל, וצריכים רק לפעול
 6 שמציאות זו תהי' בהתגלות – יש לומר שכן הוא גם בנוגע להשלימות ד"וירא אליו ה'" שבגאולה האמיתית
 7 והשלימה ע"י משיח צדקנו³:

8 ידוע שבכאו"א מישראל יש ניצוץ מנשמת משיח, בחי' היחידה, שהיא ניצוץ מבחי' היחידה הכללית שהיא
 9 נשמת משיח, שלכן נקרא כאו"א מישראל בשם "כוכב", שמו של משיח, שנאמר עליו "דרך כוכב מיעקב".
 10 ומודגש ביותר אצל קטנים מישראל⁴ – כמאמר רז"ל שתינוקות של בית רבן נקראים "משיחי". ויש לומר,
 11 שבחי' היחידה, ניצוץ משיח, היא בהתגלות יותר אצל תינוקות, כיון שהכחות הפנימיים אינם בהתגלות כ"כ
 12 (ולכן גם הכרתם באלקות היא בעצמותו ית', כנ"ל ס"ז).

13 וענין זה נעשה בפועל ובגילוי עי"ז שכאו"א מישראל ממלא את שליחותו של הקב"ה – כמרומו גם בתיבת
 14 "שליח" בתוספת יו"ד, שרומז על עשר כחות הנפש שבהם נעשית עבודת השליחות, בגימטריא "משיח"
 15 לגלות את הניצוץ משיח שבו, בחי' היחידה, שתתגלה ותחדור בגופו הגשמי ובעניניו הגשמיים שבחלקן
 16 בעולם, ועד שבצירוף כל הניצוצות דמשיח שבכל ישראל, מתגלה ובא המשיח הכללי, משיח צדקנו, שאז יהי'
 17 גילוי אלקות בישראל ("וירא אליו ה'") ובעולם (ח"י מרחשון) בתכלית השלימות.

18 ובענין זה הוא עיקר הלימוד וההוראה מפרשת וירא – שכאו"א מישראל צריך להשתוקק ביותר להגילוי
 19 ד"וירא אליו ה'" בגאולה האמיתית והשלימה, ולעשות כל התלוי בו להיות ראוי לכך, עי"ז שכל פעולה
 20 ופעולה שלו נעשית באופן המתאים להמעמד ומצב דגאולה האמיתית והשלימה⁵.

21 יב. ובזה ניתוסף עליו מיוחד בדורות האחרונים – שנתגלתה סגולתו המיוחדת של כ"ף מרחשון (שמתברך
 22 משבת פרשת וירא ח"י מרחשון) בהולדת אדנ"ע ביום זה (בשנת כתר"א), שבו "מזלו גובר":

23 מעניניו העיקריים של אדנ"ע – כפי שראו כבר בקטנותו, כמארו"ל "בוצין בוצין מקטפי' ידיע", ועאכו"כ
 24 לאחרי שנתגדל ועד שנתמנה לנשיא בישראל – ההשתדלות המיוחדת בהענין ד"וירא אליו ה'" (לא רק בנוגע
 25 לעצמו, אלא גם) אצל כאו"א מישראל, כמודגש בהחידוש שלו ביסוד ישיבת תומכי תמימים, ישיבה שלומדים
 26 בה "תורה הנגלית ותורת החסידות תמימה", ובאופן שלימוד תורת החסידות הוא "בעיון הטוב להבינה
 27 ולהסבירה לעצמו כלימוד הסוגיות בגליא שבתורה", ש"החסידות יבינו כמו שמבינים ענין בנגלה" – שע"ז
 28 נעשה (מעין⁶ ודוגמת) הענין ד"וירא אליו ה'", שעניני אלקות המתבארים בתורת החסידות ("דע את אלקי
 29 אביך") באים בראיית עיני השכל.

30 ועוד והוא העיקר – שזוהי ההכנה לגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, שאז יהי' לימוד פנימיות
 31 התורה (ידיעת אלקות) בתכלית השלימות, כמ"ש "ישקני מנשיקות פיהו", "שיהי' הדיבור עמנו פה אל פה",

³ בקשר ושייכות דגלות וגאולה ע"י ביאור המצו"ב בענין דור השביעי.

⁴ ע"י שיחת ליל שמח"ת.

⁵ להלן מבאר שצריך לרק ל"קבל". ופשוט שהיינו כי ע"י ה"לקבל" נעשה עבודת זו המבואר כאן – מעצמו (דהיינו, באופן דמנפשי' כרע וברוך ממילא).

כי הרי ענין הגאולה היא זמן שלימות העבודה, וכמ"ש אג"ק ח"ב ע' ס"ט: "ימיה"מ הוא הזמן דהיום לעשותם. ואדרבה אז הוא עיקר דהיום לעשותם ותכלית שלימותו", וכמבואר ברמב"ם שימיה"מ הוא הזמן דשלימות קיום התומ"צ, ובפרטיות יותר, זה כל גדר ענין הגאולה, וכמבואר בשיחה דליל שמח"ת שאני לא נבראתי אלא לשמש את קוני, שמוכן בזה, דאם כל מציאותו הוא שימוש את קוני, הרי זהו מה שיתגלה בזמן הגאולה.

אלא שאז תהי' העבודה באופן דמנפשי' כרע כנ"ל, וכמבואר בשיחה דש"פ תבוא, שמצד העצם דישראל העבודה היא באופן דרשות (דהיינו מעצמם, כמו בדרך ממילא), וכמבואר בארוכה בשיחת שיחת ראה תשמ"ט (ובכ"מ). והרי זהו גם ענין דמעשה אחת כו'.

שלפ"ז מוכן, שאם ה"לקבל" היא באופן ד"סומך על אחרים כו'" (כמבואר בשיחת שמיני תנשא) ואינו תופס שכל ענין הקבלה הוא כדי לפעול עליו בעבודתו, הרי זה מעכב ומפריע לפעולת הקבלה עליו.

⁶ להעיר, בשנים שלפנ"ז, הלשון היתה "מעין" (ובהדגשה) ובלא המלה "דוגמת".

1 כיון ש"תורה חדשה מאתי תצא", "מאתי" ממש, ולימודה יהי' באופן ש"לא ילמדו עוד איש את רעהו גו' כי
2 כולם ידעו אותי", ויתירה מזה, באופן של ראי', "וירא אליו ה'", "והיו עיניך רואות את מוריך", בראי' חושית.
3 וגם ענין זה מודגש בפעולתו של אדנ"ע ביסוד ישיבת תומכי תמימים – כמבואר בשיחתו הידועה בענין "כל
4 היוצא למלחמת בית דוד", שתלמידי תומכי תמימים הם "חיילי בית דוד" שיוצאים למלחמת בית דוד נגד
5 אלו "אשר חרפו עקבות משיחך", ובלשון הרמב"ם בהלכות מלכים ומלחמות ומלך המשיח: "ילחם מלחמות
6 ה'" עד ש"נצח", כמרומז גם בהמשך הכתובים ד"אשר חרפו עקבות משיחך" – "ברוך ה' לעולם אמן ואמן",
7 ש"אמן" (ועאכו"כ ב"פ אמן) מורה על הנצחון במלחמה, שעי"ז נעשה ביאת וגילוי דוד מלכא משיחא בפועל
8 ממש.

9 יג. ובהדגשה יתירה בדורנו זה – דור השלישי לאדנ"ע ולתלמידיו חיילי בית דוד, שבו **מסתיימת ונשלמת**
10 **עבודתם של חיילי בית דוד להביא את הגאולה בפועל ממש ע"י דוד מלכא משיחא, וכדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר**
11 **נשיא דורנו בחיים חיותו בעלמא דין⁷ שכבר נסתיימה ונשלמה כל העבודה, ועומדים מוכנים לקבלת דוד מלכא**
12 **משיחא, ועאכו"כ לאחר המשיח העבודה דחיילי בית דוד בהפצת המעיינות חוצה במשך ארבעים שנה⁸, באופן**
13 **ש"נתן ה' לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע".**

14 ובדורנו זה נמצאים כבר בשנת הצדי"ק – לאחר סיום שנת הפ"ט, הקשורה עם מזמור פ"ט, שסיומו וחיותו
15 "אשר חרפו עקבות משיחך", "ברוך ה' לעולם אמן ואמן", גמר הנצחון דמלחמת בית דוד, ומתחילה התקופה
16 השייכת למזמור צדי"ק, שסיומו וחיותו "ויהי נועם ה' אלקינו עלינו גו' ומעשה ידינו כוננהו", דקאי על בית
17 המקדש דלעתיד, "מקדש אדני-כוננו ידיך".

18 ובשנת הצדי"ק נמצאים כבר בשנת ה'תשנ"ב, "הי' תהא שנת נפלאות בכל": "נפלאות" – קאי על נפלאות
19 הגאולה העתידה, כמ"ש "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות", ויש לומר שקאי גם על ה"תורה חדשה"
20 דלעתיד לבוא (פנימיות התורה, שנקראת "חן", ר"ת "חכמה נסתרה", וי"ל שפירושו גם "חכמה נפלאה")
21 שתהי' באופן של "נפלאות" ("נפלאות מתורתך") לגבי לימוד התורה בעולם הזה; ו"נפלאות בכל", "בכל
22 מכל כל", כמ"ש אצל האבות ש"הטעימן הקב"ה בעולם הזה מעין העולם הבא", שזוהי השלימות דלעתיד
23 לבוא.

24 ובשנת ה'תשנ"ב נמצאים כבר בשבת פ' וירא, שבו מודגשת השייכות לגאולה האמיתית והשלימה שבה יהי'
25 שלימות הגילוי ד"וירא אליו ה'" לכאו"א מישראל, וקביעותו בח"י מרחשון, שמורה על המשכת והתגלות
26 החיות (ח"י) האלקי בכל עניני העולם שעוסקים בהם בחודש מרחשון, ששלימותו לאחר הנצחון ד"אשר
27 חרפו עקבות משיחך ברוך ה' לעולם אמן ואמן" (בסיום וחיותם שיעור תהלים דיום ח"י בחודש); ותוך ג'
28 ימים לכ"ף מרחשון, בחי' הכתר, שמורה על התגלות מלכותו של הקב"ה בכל העולם לעתיד לבוא (כנ"ל
29 סי"א).

30 "מלך מבית דוד" ש"בונה המקדש" – תיכף ומיד ממש, בח"י מרחשון (לפני כ"ף מרחשון), כיון שכבר
31 נתקיים מ"ש "ובקשו את ה' אלקיהם ואת דוד מלכם" (כפי שאמרנו בקידוש לבנה דחודש מרחשון, ובתוספת
32 "אמן", שמורה על הקיום בפועל ממש)⁹.

33 יד. ועוד והוא העיקר:

34 נוסף על המבואר לעיל (סי"א) שקיימת מציאותו של משיח בניצוח משיח (בחי' היחידה) שבכאו"א מישראל,
35 קיימת גם מציאותו של משיח כפשוטו (יחידה הכללית) – כידוע ש"בכל דור ודור נולד א' מזרע יהודה שהוא
36 ראוי להיות משיח לישראל", "א' הראוי מצדקתו להיות גואל, ולכשיגיע הזמן יגלה אליו השי"ת וישלחו
37 כו", ואילו לא היו מתערבים ענינים בלתי רצויים המונעים ומעכבים כו', הי' מתגלה ובא בפועל ממש.

⁷ לכאורה הכוונה עוד לפני דור השלישי.

⁸ בדור השלישי, כנ"ל – "ע"י דוד מלכא משיחא".

⁹ אף שרק שבועיים לפני כ"ש נח עורר את הענין ד"ובקשו כו", אעפ"כ אומר כאן זה שכבר נתקיים (והוא שלא כמו כל שאר הענינים שדרש במשך כל).

- 1 וע"פ הודעת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, משיח שבדורנו, שכבר נסתיימו ונשלמו כל עניני העבודה
 2 ועומדים מוכנים לקבלת פני משיח צדקנו, הרי, בימינו אלו (כנ"ל סי"ג) נתבטלו כל המניעות והעיכובים כו",
 3 וכיון שכן, ישנה (לא רק המציאות דמשיח, אלא) גם ההתגלות דמשיח, ועכשיו צריכים רק לקבל¹⁰ פני משיח
 4 צדקנו בפועל ממש!
- 5 ובסגנון דפרשת השבוע – שצריכים רק לקבל ההתגלות ד"וירא אליו ה'", הן בנוגע לבנ"י (אליו), והן בנוגע
 6 לכל העולם (ח"י מרחשון), בפועל ממש, בעולם העשי' הגשמי, כמ"ש "וידע כל פעול כי אתה פעלתו",
 7 שבכל דבר שבעולם יהי' ניכר ש"אתה פעלתו", ועד ש"לעתיד לבוא תאנה צווחת כו'", וגם בדומם, "אבן
 8 מקיר תזעק", ועאכ"כ בנוגע לבנ"י שמכריזים וזועקים "הנה אלקינו זה"¹¹.
- 9 וכיון שכן, מובן, שכל הענינים וכל הפעולות חדורים בעניני משיח וגאולה, כולל גם באכילתו ושתייתו,
 10 שמשתוקק לסעודה דלוינתן ושור הבר ויין המשומר, עד כדי כך שגם לאחר הסעודה נשאר רעב לסעודה
 11 דלוינתן ושור הבר ויין המשומר, ובמילא, טוען להקב"ה שאינו יכול לקיים המצוה
 12 ד"ואכלת ושבעת וברכת" לאמיתתה עד שהקב"ה יושיבנו על שולחנו להסעודה דלעתיד לבוא, ותיכף ומיד
 13 ממלא הקב"ה בקשתו – בהסעודה דיום הש"ק (ובפרט סעודה שלישית הקשורה עם גאולה השלישית
 14 וביהמ"ק השלישי) פרשת וירא, כדרשת חז"ל "מאי דכתיב (בפרשת וירא) ויגדל הילד ויגמל, עתיד הקב"ה
 15 לעשות סעודה לצדיקים ביום שיגמל חסדו לזרעו של יצחק, לאחר שאוכלין ושותין . . . אומר לו (הקב"ה) לדוד
 16 טול (כוס של ברכה) וברך, אומר להן אני אברך ולי נאה לברך, שנאמר כוס ישועות אשא ובשם ה' אקרא".
- 17 והעיקר – שכל זה יהי' בגלוי ובפועל ממש, "מראה באצבעו ואומר זה", "הנה זה (המלך המשיח) בא", והנה
 18 כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו ("הקיצו ורננו שוכני עפר"), ו"הנה אלקינו זה גו' זה הוי' קוינו לו נגילה
 19 ונשמחה בישועתו", שמחת הגאולה האמיתית והשלימה בגלוי ובפועל ממש שאז מברכים עלי': "שהחינו
 20 וקיימנו והגיענו לזמן הזה".

¹⁰ כי ע"י ה"לקבל" נעשה עבודת המקבל (המבואר לעיל, להיות ראוי להתגלות) מעצמו (דהיינו, באופן דמנפשי' כרע וברוך ממילא).

כי ענין הגאולה היא זמן שלימות העבודה, וכמ"ש אג"ק ח"ב ע' ס"ט: "ימיה"מ הוא הזמן דהיום לעשותם. ואדרבה אז הוא עיקר דהיום לעשותם ותכלית שלימותו", וכמבואר ברמב"ם שימיה"מ הוא הזמן דשלימות קיום התומ"צ, ובפרטיות יותר, זה כל גדר ענין הגאולה, וכמבואר בשיחה דליל שמח"ת שאני לא נבראתי אלא לשמש את קוני, שמובן בזה, דאם כל מציאותו הוא שימוש את קוני, הרי זהו מה שיתגלה בזמן הגאולה.

אלא שאז תהי' העבודה באופן דמנפשי' כרע כנ"ל, וכמבואר בשיחה דש"פ תבוא, שמצד העצם דישראל העבודה היא באופן דרשות (דהיינו מעצמם, כמו בדרך ממילא), וכמבואר בארוכה בשיחת בשיחת ראה תשמ"ט (ובכ"מ). והרי זהו גם ענין דמעשה אחת כו'.

שלפ"ז מובן, שאם ה"לקבל" היא באופן ד"סומך על אחרים כו'" (כמבואר בשיחת שמיני תנש"א) ואינו תופס שכל ענין הקבלה הוא כדי לפעול עליו בעבודתו, הרי זה מעכב ומפריע לפעולת הקבלה עליו.

¹¹ פעולת האלקות על העולם ועל בני' ניכרת בענין הצעקה והכרזה. ולכאורה יש בזה ג' ענינים:

1. התגלות העצם הוא בעשי' (צעקה) דוקא, וע"ד ענין המעלה דמעשה המצוות (דהיינו, אף את"ל שאין כאן מצוה, אעפ"כ בעשי' בפועל מתבטא העצם), וכמבואר בלקו"ש חל"ב, ניסן, ע' 24 ואילך, בענין מקום התורה והעבודה של צדיק. ומובן שענין זה צ"ל בקב"ע.

2. ע"ד המבואר בתקיעות דר"ה, שהתעוררות עצם הנשמה היא בצעקה דוקא.

3. לכאורה גם ע"ד המבואר בלקו"ש חט"ו וירא ג' בענין שבירת החומריות שע"י צעקה – ע"ד המבואר בתניא פכ"ט – ואפי' אצל גוי (כפי שהי' אצל אברהם), והיינו, כי ההוא הרי מכחיש את המוחש והמוכרח ע"פ שכל הפשוט. ובלשון השיחה שם (ע' 128):

ההשתלות מוכרחה להיות בכל דרך האפשרי – גם כשצריך עבור כך לתת להם לאכול ולשתות; ועוד זאת – אפילו כשהדרך לפעול עליהם הוא ע"י לחץ (כמובן, בדרך התורה, שדרכי' דרכי נום גו').

ומובן, שענין הא' (והב') יהי' ודאי גם אחרי הגאולה, כי כמה שיכירו במעלתו של משיח אז, הרי זה לא יגיע להתגלות העצם שע"י הכרזה.